

"Minä onneton mies! Paljon olen kärsinyt, Herra on lyönyt minua vihansa sauvalla." (Val. 3:1)

"Hän ampui minuun viinensä nuolet, lävisti rintani.
Minusta tuli kaiken kansan pilkka, ainainen ivan aihe.
Hän syötti minulle katkeria yrtejä, juotti karvasta juomaa.

Hän polki minut maan tomuun, pani hampaani jauhamaan soraa.
Minä kadotin onneni päivät, unohdin, millaista on elää rauhassa.
Minä sanoin: "Kaiken olen menettänyt, Herra on vienyt minulta toivon."

Kurjuuteni ja kodittomuuteni täyttää mieleni, kaikki maistuu myrkyttä ja koiruoholta.
Minä en voi unohtaa onnettomuuttani, en saa sitä mielestäni.
Kuitenkin minä toivon ja odotan, sillä minä ajattelen tätä:

Herran armoa on se, että vielä elämme, hänen laupeutensa ei loppu koskaan.
Joka aamu Herran armo on uusi, suuri on hänen uskollisuutensa.
Sieluni sanoo: "Herra on kaikkeni, häneen minä turvaan."

Herra on hyvä sille, joka panee toivonsa häneen, sille, joka häntä etsii. Hyvä on hiljaisuudessa toivoa apua Herralta.
Hyvä on miehelle, että hän kantaa iestä nuoruudessaan.

Istukoon hän yksin ja vaietkoon, kun Herra on pannut taakan hänen päälleen, painakoon suunsa tomuun -- ehkä on toivoa vielä. Kääntäköön hän poskensa lyöjäänsä kohti ja ottakoon vastaan pilkan.

Mutta Herra ei hylkää, ei hylkää iäksi. Vaikka hän kurittaa, hän myös armahtaa, suuri on hänen laupeutensa. Ei Herra iloitse siitä, että hän kurittaa ihmistä.

Kun kaikki vangiksi otetut murskataan jalkojen alle,
kun ihmisen oikeus vääristetään Korkeimman silmien edessä, kun langetetaan väärä tuomio -- eikö Herra sitä näe?

Kenen sana toteutuu?

Eikö kaikki tapahdu niin kuin Herra sanoo?
Eikö Korkeimman käskystä tule paha ja hyvä?

Mitä syytä eloon jääneellä on valittaa? Hän kärsii syntiensä tähden.

Tutkikaamme tietämme, tarkastelkaamme tekojamme ja palatkaamme Herran luo. Kohottakaamme nyt kätemme, kohottakaamme sydämemme taivasta kohti, Jumalan luo. Me olemme tehneet syntiä, kapinoineet sinua vastaan. Sinä et ole antanut anteeksi.

Sinä verhouduit vihaan ja vainosit meitä, surmasit säälimättä. Sinä kätkeydyit pilveen, sen läpi ei rukous pääse. Roskatunkioksi sinä teit meidät kaikkien kansojen keskelle.

Nyt kaikki vihollisemme irvistelevät meille. Edessämme oli kauhu ja hauta, tuho kohtasi meidät. Kyyneleet tulvivat silmistäni rakkaan kansani tuhon tähden.

Silmäni vuotavat lakkaamatta. Itkuni ei taukoa, ennen kuin Herra katsoo taivaastaan ja näkee murheeni. Kun katselen kaupunkini tytärten tuskaa, sieluuni koskee.

Herra, kuopan syvyydestä minä huudan sinun nimeäsi. Kuule ääneni! Älä sulje korviasi, kun anon apua ja pelastusta. Sinä tulet luokseni, kun huudan sinua, ja sanot: "Älä pelkää."

Herra, sinä ajat minun asiaani, sinä lunastat minut. Kärsimäni vääryyden sinä näet, Herra. Hanki minulle oikeus. Sinä näet vihollisteni kostonhimon, kaikki heidän juonensa.

Herra, sinä kuulet, kun he herjaavat minua, näet heidän juonensa. Vastustajani ivaavat minua, puhuvat pahaa kaiket päivät. Katso heitä: missä ikinä he istuvat tai seisovat, he laulavat pilkkalauluja minusta.

Herra, rankaise heitä heidän tekojensa mukaan. Sokaise heidän järkensä, kiroa heidät. Aja heitä takaa vihassasi, Herra, hävitä heidät taivaasi alta."

(Val. 3:13-66)